

[Glistrup]

te og totalt realitetsblottede argumenter. Det startede med, at arbejdsministeren sagde: Dette forslag kan vi ikke have at gøre med, for vi rører ved lønmodtagernes rettigheder.

Hvis nu forholdet havde været det, så er det jo i og for sig noget, der kendetegner så at sige al lovgivning. En hvilken som helst lov, der er eller bliver vedtaget i dette Ting, er noget, der ændrer folks rettigheder, og derfor er det ikke noget som helst argument.

Men, siger så arbejdsministeren, det går jo ligefrem ud til kanten af grundloven. Og dér bliver han selvfølgelig overtruffet af ejendomsrettens beskyttere i dette Ting på nuværende tidspunkt, nemlig Socialdemokratiet.

Det parti, som igennem hele sin historie har undermineret og ødelagt ejendomsretten i Danmark, har jo her i de sidste år, hvad enten vi har diskuteret sparekasser eller seminarier eller Statsanstalten for Livsforsikring eller hvad, haft en enorm bekymring for ejendomsretten. Det havde Socialdemokratiets ordfører i dag da også, for uha, når noget berører ejendomsretten, så kan man bestemt ikke begynde at lovgive om det.

Ingen ejendomsret bliver anfægtet på nogen som helst måde ved dette lovforslag. Om ejendomsretten ligger hos ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond eller ejendomsretten ligger hos statskassen, som fuldt ud gennem lovgivningen har reguleret og oprettet disse ting, påvirker ikke ejendomsretten, og de mennesker, der er tale om, får under alle omstændigheder præcis det samme, som de ellers ville have fået, eller mere. Der er altså med andre ord tale om, at hvis man, som arbejdsministeren siger, er på kant med grundloven, hvis det skulle være noget i retning af en ejendomskrænkelser, så gives der i hvert tilfælde fuld erstatning, præcis som der står i grundlovens § 73.

Men så kalder arbejdsministeren den grønne jantemisundelse frem til at hjælpe sig ved at sige, at de, der nu får det samme, vil føle, at de andre så pludselig bliver begunstiget, mens de privilegier, som ATP-medlemmer og dyrtidsfondmodtagere hidtil har haft, går tabt.

Det vil med andre ord sige, at hver gang man udvider en social landvinding, som f.eks. da man indførte folkepensionen for alle til afløsning af aldersrenten i 1958, eller når man indfører opsigelsesfrister som funktionærers for folk, der er gemene arbejdere, så krænker man dem, som hidtil har haft tilsvarende rettigheder.

Arbejdsministeren siger, at det er så samfundsmæssigt vigtigt med pensionsopsparing.

Dér er vi rygende uenige. Det er noget, som det enkelte menneske frit og suverænt må afgøre, om han vil drikke bajere, mens safterne endnu render rundt i kroppen på ham, eller han vil lave pensionsopsparing. Det må være noget, som det enkelte menneske selv må bestemme, og hverken en minister for arbejde eller for noget som helst andet skal tvangsindkorporere i befolkningen, at de skal lave opsparing frem for at bruge deres penge på anden måde.

Folk skal selvfølgelig have lov til at spare op, men skal man gavne pensionsopsparingen, så skal man selvfølgelig tilpasse den til de individuelle behov, som kan være vidt forskellige alt efter, hvad man har af familie, hvor stor aldersforskellen er i forhold til de yngste børn, om man har svagt helbred, hvilke behov man har, fordi man har påtaget sig gældsforpligtelser og lignende.

Man skal tilpasse pensionsopsparingen til, at man kan tegne individuelt skræddersyede pensioner. De gammeldags firkantspensioner, som vi foreslår afviklet her – ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond – er jo de mest udprægede eksempler på pensioner, som absolut ikke er tilpasset den enkeltes behov og derfor samfundsmæssigt økonomisk er nogle særdeles uhensigtsmæssige former for pension hele vejen igennem.

Hr. Ole Espersen spurgte, hvorfor de mennesker, som er gået hen i Baltica, Hafnia, Topsikring eller Statsanstalten for den sags skyld, eller hvor de nu er gået hen og har tegnet sig en individuel forsikring, ikke skal være omfattet af dette. Hvornår kommer Fremskridtspartiet og foreslår, at vi også griber ind i andre pensioner? Men det er jo ikke det, der er tale om med ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Det er jo ikke således, at folk har haft et valg og har besluttet, at i stedet for at bruge penge til at købe et fint møblement eller foretage store rejser eller lignende, så gør jeg, Pedersen, det, at jeg opsparer på en livrente eller kapitalforsikring i et forsikringsselskab.

Det her er jo noget helt andet. Det er staten, der med sin lovgivningsmagt har fastlagt ganske bestemte pengemængder. For Dyrtidsfondens vedkommende er det penge, der blev indbetalt fra statskassen, og for ATP's vedkommende er det penge, der måned for måned siden 1964 er blevet opkrævet som skatter. ATP-